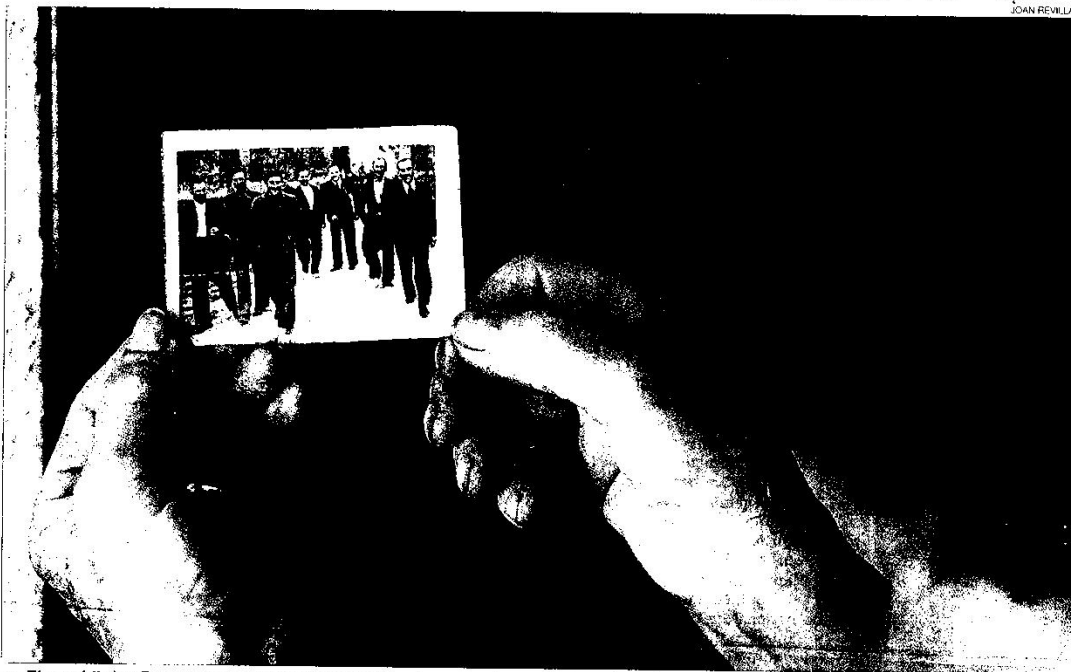

CONFUSIÓ DE L'ESGLÉSIA CATÒLICA

JOAN REVILLAS

► El republicà ► Pepita Pla mostra una foto on es veu el seu pare, Josep Pla Arasa (tercer per l'esquerra).

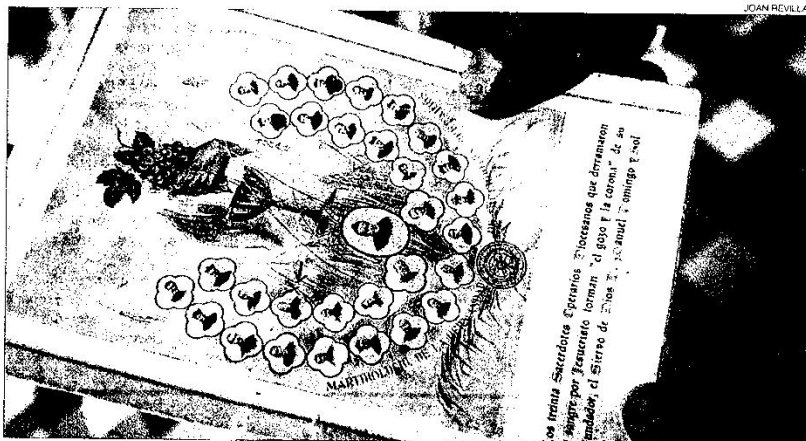
Beat mal que li pesi

El Vaticà va iniciar per error el procés de beatificació d'un republicà del Montsià que va ser empresonat durant la guerra civil ≡ El pres es deia com un capellà mort en la contesa

SILVIA BERRIS
SANTA BÀRBARA

Hi ha dies en què Pepita Pla no té miraments. Per això no va trigar gens a penjar el telèfon quan algú, des de l'altre costat de la línia, va començar la conversa demanant-li dades sobre la vida i la mort de Josep Pla Arasa, el seu pare. «Quan van començar a parlar en castellà vaig pensar que volien vendre'm assegurances o alguna cosa així, però al parlar del meu pare i preguntar-me quan va morir, vaig penjar i ja està», recorda. La Pepita no li hauria prestat més atenció a l'assumpte si no hagués estat pels missatges insistents que el capellà del seu poble, Santa Bàrbara (Montsià), li va deixar al contestador alguns dies després. Quan el sacerdot va explicar a la Pepita que la trucada es devia al fet que el Vaticà estava a punt d'iniciar els tràmits per beatificar Josep Pla Arasa, ella ni tan sols va passar per la fase de sorpresa. «No podia ser ell, per nosaltres era una molt bona persona, però d'aquí a ser sant... doncs no», ironitza la Pepita.

Ella i el seu germà han passat tres mesos intentant demostrar que el seu pare, republicà i capturat pel bandol nacional durant la guerra civil, no tenia cap raó per quedar inclòs en el procés de beatificació de religiosos morts en la

JOAN REVILLAS

► El sacerdot ► Una familiar de Josep Pla Arasa ensenya el llibre dels Operaris assassinats en la guerra.

LA BUROCRÀCIA

La filla de Josep Pla Arasa va haver de demostrar amb papers que el seu pare no era el candidat a ser sant

contesa iniciada per l'Església Catòlica. De fet, com podia, un home casat i amb descendència, ser a la vega d'un capellà mort a la guerra?

El mateix nom

A poc a poc l'embolic va començar a aclarir-se. Josep Pla Arasa tenia el mateix nom i cognoms, i va néixer al mateix lloc, que una altra persona de Santa Bàrbara. Però malgrat

aquestes i altres importants coincidències, les vides no eren en absolut paral·leles. L'altre Josep Pla Arasa sí que era capellà —el coneixien com a mossèn Flores—, de l'orde dels Sacerdots Operaris Diocesans del Cor de Jesús, creat pel capellà de Tortosa Manuel Domingo i els membres del qual eren coneguts com els Operaris. Al no tenir descendència, quedaven molt pocs familiars d'aquest Josep Pla Arasa a Santa Bàrbara, i no

coneixen amb exactitud la història de la seva vida ni en quines circumstàncies es va produir la seva mort. «Pel que sabem, que no és gaire, sembla que a l'esclatar la guerra civil es va refugiar en una casa de fora del poble, però per por es va acabar entregant, potser per evitar represàlies a la família, no ho sabem», comentava ahir la néta d'un germà del capellà.

Segons els van informar temps enrere, el Josep Pla Arasa capellà va perdre la vida a la guerra (hi ha un testimoni documentat en què es descriuen les seves restes), però el cos no ha estat localitzat. «Tot això ja es va remoure fa més de 40 anys, i llavors no es va poder aclarir res del nostre parent, així que no sabem per quin motiu torna a sortir ara el tema», explica aquesta familiar del capellà, que prefereix no donar el seu nom. Però sí que mostra un llibret, editat l'any 1947 amb motiu de la inhumació de 30 sacerdots Operaris, on apareix mossèn Flores i la data de la seva mort, el 1936.

Caiguts durant la guerra

El nom de Josep Pla Arasa, el capellà, també estava escrit al llistat de caiguts nacionals en la guerra que durant anys es podia llegir a la paret exterior de l'Església del poble. La mateixa confusió que ara ha tingut el Vaticà la tenia de petita la Pepita, la filla de l'altre Josep Pla Arasa, el republicà, quan passava davant del cartell: «Sempre li deia al meu pare: 'Mira, aquí estàs tu apuntat', i ell em responia: 'No, que no sóc jo'». Ell, ferrer de professió, sí que va aconseguir sobreviure a la guerra. Estava casat, amb un fill, i era membre d'Esquerra Republicana quan va caure presoner. Se'l van emportar a Alicant, i després a Saragossa i a Madrid.

A l'acabar la guerra, va tornar al poble i, després, va néixer la Pepita. «El meu pare no era gaire catòlic practicant, anava a missa, sí, a casaments i enterraments, i poca cosa més», assegura la dona. Però sap que no li agradaria gaire, per no dir gens, accedir a la condició de beat. Així que va fer tot el possible per reunir la documentació necessària per demostrar a l'Orde dels Operaris, que fa l'estudi sobre el procés de beatificació, que no estava ben encaminat. La partida de defunció del seu pare, mort vint anys enrere i no el 1936, va resultar determinant, però també la mediació de Ferran Aspa, el capellà del poble, que va confirmar la veracitat de la documentació aportada. «El que aquí ha passat pot succeir, perquè és una zona amb cognoms molt comuns», assenyalava ahir el capellà. Als Operaris, explica, els constava, amb dades aportades per l'Exèrcit, el nom d'un soldat Josep Pla Arasa que no era capellà ni va morir a la guerra. «Ja van pensar que hi podia haver dues persones, però com que el cos del capellà no havia aparegut, doncs van creure necessari aclarir l'embolic. Finalment ja està acreditat, sí, n'eren dos», conclou el capellà. ≡